

matiff rigtig, at første Stykke af § 4 føies til Slutningen af § 3, samt at Slutningsstykket i § 4 gjøres til en ny Paragraf. Dette er Grunden til Frentkomsten af Vndringsforslagene Nr. 4, 5 og 8.

Da det kan antages, at Sognefogderne ligesom hidtil meget ofte ville komme til at foretage den første Forretning i Smaaboer, har Udvalget troet at burde stille Vndringsforslaget Nr. 11.

Udvalget billiger fuldstændig Lovens Bestemmelser om det Vederlag, som de sportellønnede Embedsmænd herefter ville faae af Statskassen, ifødetfor den Afgang, som de ville lide i deres Embedsindtægter. Man har erfaret, at adskillige Bestillingsmænd og Budde ved nogle af de kjøbenhavnffe Netter formenes ved nærværende Lov at ville lide et Tab i deres nuhavende Indkomster. Saavel Fleral som Mindretal stiller Vndringsforslag under Nr. 17 og 18 om at yde de Paagjældende Erstatning for det mulige Tab.

I Overensstemmelse med, hvad der er vedtaget i Lønningelovene, foreslaar Udvalget i Vndringen Nr. 16, at Finansministerens Afgjørelse er endelig ved alle de Spørgsmaal, som maatte optaa i Anledning af Dpgjørelsen.

Efter hvad der er Udvalget bekendt, vil Erstatningen blive mellem 25 og 30,000 Rd.

Fleraltlet har ikke troet, at det vil være rigtig, at blive staaende ved disse mindre indgribende Vndringsforslag. Da Skifteafgiften erlægges samtidig med Arveafgiften, vil den Lettelse, som efter Lovforslaget vil komme tilstede, kun føles i meget ringe Grad. Naar man lægger Mærke til, at Arveafgifterne indbringe over 300,000 Rd. om Aaret og Skifteafgifterne omtrent 260,000, kan en Nedgang deri af henved 150,000 Rd. ikke siges at være noget Betydeligt, saa meget mere som de øvrige Indtægter i Følge Sportellovgivningen vedblive usforandrede og afgive en større Indtægt end fornødent til Retspleiens Forvaltning, navnlig ved Underdomstolene. Dertil kommer, at der kan blive Boer, som, selv om samtlige Udvalgets Vndringer maatte blive vedtagne, kunne komme til at betale en større Afgift herefter end efter den bestaaende Lovgivning. Vi sigte herved til de Boer, i hvilke Arv og Gjæld ikke vedgaas — maasse af en Grund, som det ikke staar i Arvingernes Magt at fjerne — men som ikke desmindre kunne vise sig at være gjaldfri; saadanne Boer komme til at betale 1¹⁰/₁₅ pSt. Nu er den høieste Afgift, som erlægges, 1⁹/₁₅ pSt. Dette Forhold finder Fleraltlet ikke rigtig. Overhovedet ville de gode Boer ikke faae nogen synkelig Lettelse. Flere af Udvalgets Medlemmer have derfor været af den Mening, at det vilde være det Rigtigste helt at stryge den i § 3 under b. nævnte Procent; man har fundet, at dette vilde være saameget rigtigere, som det neppe kan siges, at de gode Boer

forvolde Skifteretten mere Arbeide end de mindre gode. Det Mødtsatte turde snarere være Tilfældet. Naar samtlige Medlemmer af Fleraltlet have forenet sig om at blive staaende ved $\frac{1}{2}$ pSt, da er dette ene og alene flet af Hensyn til den nu bestaaende Ordning.

Et Fleral foreslaar ligeledes, at der herefter ikke skal ydes nogen Kjendelse, naar den efterlevende Vgtefælle bliver sidende i uskiftet Bo. Der kan neppe gives nogen Grund for, at der skal ydes en saadan Kjendelse, da Skifteretten ikke har mindste Uleilighed med disse Boer. Man har havt saa meget mindre Betænkelighed ved at foreslaa dette, som Statskassen derved kun vil lide et mindre betydeligt Tab. Efter Lovforslagets Motiver vil det være 20,000 Rd., hvilket Tab dog kun er et midlertidigt, idet vel endog Fleraltlet af de Boer, hvor den længstlevende Vgtefælle foreløbig sidder i uskiftet Bo, siden blive undergionne offentlig Skiftebehandling, hvorved den alt erlagte Kjendelse kommer til Afdrag.

Angaaende den finantfelle Virkning, Fleraltlets Vndringsforslag ville have, anse vi det for umuligt at kunne sige noget Bestemt, fordi Ingen kan vide, hverken hoormegret der vil indkomme ved Extraditionsboer, eller i hvilken Udstrækning der vil blive holdt privat Skifte i Henhold til § 77 i Loven om Skifte af Dødsbo og Fællesbo. Kun saa Meget er sikkert, at det foreslaaede Vederlag efter Vedtagelsen af Vndringerne vil være en tilstrækkelig Godtgjørelse for udført Arbeide.

De øvrige Vndringer, som ere bragte i Forslag, ere enten af mindre Betydning eller ogsaa en Følge af de allerede nævnte.

Mindretallet (Det. Hansen, Rimestad, Schjørring og Bogelius) er med Fleraltlet enig om at fraraade den foreslaaede Forandring i den hidtilgjældende Lovgivning, at der i Boer, som ekstraderes Lodtagere til fri Naadighed, fremtidig skulde svares fuldt Skiftegebyr, — om man end ikke deler alle de af Fleraltlet i Betænkningens Begyndelse opstillede Betragtninger. Mindretallet har imidlertid maattet erkende det Betænkelige i (saaledes som efter Forslag Nr. 7) at overlade Medsættelsen af Afgiften i Extraditionstilfælde til Skifterettens frie Skjøn, der ikke skulde være bundet ved nogen Regel eller engang Veiledning, og som derfor turde befrygtes at ville falde meget forskjelligt ud ved de forskjellige Netter. Derhos synes det mindre rigtig, at vedkommende Lodtagere i Boet skulde være berettigede til, lige til det sidste Dieblif, da Boet optages til Slutning, at forstasse sig nedfat Afgift ved at forlange Boet udelveret til fri Naadighed, altsaa paa et Tidspunkt, da alt det væsentlige Arbeide i Boet er ferdigt. Som Følge heraf har Mindretallet opstillet en anden Afstættelse af dette Punkt (Forslag Nr. 5), ved hvilken det er forsøgt at undergive dette Forhold faste Regler. Tre af Mindretallets Medlemmer have end-